

POTĘŻLIWY (1) ai

o prawdopodobnie jasne (tak w potężnie).

[sg m I potężliwym. ◇ f G potężliw(e)j.] ◇ pl N m pers potężliwi. ◇ [A m pers potężliw(e).]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

1. Mocny:

[Przen: ktorzy [rycerze Krystusowi] potykáiąc się mężnie w boiu/ zwyciężyli naiezniki potężliwie/ ciáło/ świat/ y szátaná BazHist [*****]v.]

a. O Bogu: trzeci [w Trójcy Świętej] ielt Duch święty: A tak trzey są żywi Wieczni á w mądrości fwey dziwnie potężliwi GrzegRóżn Nv.

b. [Intensywny, nasilony: áby rycerfkiego stanu ludzie/ pátrzáli nań [na Skanderbega] [...] biorąc z niego wzor czuyności w rzeczách rycerfkich/ do nich potężliwej chuci BarlBaz A5.]

2. [Wiarygodny: tego Alexándrá ziałkiń mniszcz wyrwawfzy/ [...] Pan Bog chciał go mieć potężliwym świadkiem prawdy Ewánieliiey BazHist 40 (Linde).]

Cf **POTĘŻNY**

KW, ZCh